

ama ta aitaita negar samitzez lertzen ziran bitartean.

Benetan negar garratza. Arrantzuarlora joan ziranak gizon bi zirala esan zeikean, onen azkar ta bulartsu bai-cutsan eragiten arraunari aitaren alboan; haña oindiño urte gitxiko zan; eta, ai! umezurtz maillan jarria gaurtik. Zoritxarrez ezta besterik aduak umezurtz biurtu dauan mutiko itun naigabetsu baño.

Ixil ta minbera, urten zan uretatik. Oi, zelako ixila! Ikaragarria bene-benetan, gabai-garrazi ta Ibiñ'en arraun klask!, klask!, neurtuak, nekez austen ebena.

Astiro hide egin eban ertzerantza, nozik-bein atzera begiraturik, aita ondorik ez etorkon jakin naiean.

Liorrera zan askenez. Txabolara joan nak ziran ama ta aitaita; negar egios an atsekabez josita, zelasian iraulka.

Atara eban Ibiñ'ek, alak eginda, uretatik bere *kajak* astuna, ta bereala txabola barruan egozanakana zuzendu zan.

Arrezkero hide bat geratzen zan bakarrik: otoitza.

Ez cutsen ezer esau; eurak be bakiñen zer jazo zan, obeto eziñean ikusi eben, ba, aitari gertauriko guttia. Ez, ezin ezer barririk geitu.

Danak batera negarrez. otoitz erdi ebagiak marmarka aon. Jaungoikoagana jaso ebezan biotzak, errukitanta ta poz-izpi batzuen eske.

O.

ARTZAIN GAZTEA

Artzain gaztea
zauri gorritan,
inka bizitan
daukagu.
Esaizu, arren;
txoriak kantuz...
errekak saltuz...
zer dozu?
Uda eltzean
oro kantari;
artzaiña orla
negarez?
Miñez josita
mufio ertzean,
geriza-pean
zotiñez!
Maitasunaren
dardaj zuria
—oso bizia!—
barnean,
ai-cne baten

orra nun dogum,
gau eta egun
guztian.
Lizarrak sakon
intziraz dira;
ostoz aizea,
orobat:
artzaiña ikusiz
negar-jario,
ai-otsak eio
arentzat.
Ixillik, arren!
txori ta mufio,
bedar ta pago:
ixillik
Artzain gaztea
orrela ikusiz,
maitasun-dardaiz
mindurik...

O.